

»Že zopet gre!« je dejala Ana tiho, komaj slišno.

Bilo je prvič, da je bila Pavlina priča takega neprijetnega prizora. Njena notranjost se je uprla takemu počenjanju, in ni se mogla vzdržati, da ne bi bila viknila za njim:

»Govedo!«

(Dalje prihodnjič.)

Pogreb?

Bolesten molakord . . . memento
mori! . . .

Ah, ko pa še po žilah kroži kri,
ki goni srce kakor potok mlin . . .

Pogrebne pesmi peli so zvonovi,
mrtvaški miserere je po cerkvi
zamolklo in otožno trepetal . . .
Kako bil čuden ta vam je pogreb!
Saj bil pogreb le-ta je brez
mrliča,
brez rakve in brez svežega bil
groba . . .

Devojko mlado so zagrebli v
klošter,
da bi oteli pekla jo in zmot.
Al kuta črna res vkroti duha,
vkroti duha in krvco in srce? . . .
Čemu pač Bog človeka je
ustvaril?
Čemu postavil v svet ga je
prekrasni?
Ah, človek, kaj upiraš se
življenju! . . .

*

Slonela sestra Pia je ob oknu . . .
Ostrigli so ji lepe črne kodre,
odvzeli prejšnje — drugo dali so
ime,

a gorko krvco, živo to srce
pustili ji . . . Mar to bi rajši vzeli! . . .
Slonela sestra Pia je ob oknu,
držala mrtvo v rokah rožni venec,
pogled uhajal ji je v jasno noč,
na zagonetno, zvezdnato nebo . . .
Srebrna luna bajno luč je lila
na spečo zemljo, v celico samotno;
na vrtu pel zaljubljeni je slavec . . .
»Ah, čudna krvca, čudno ti srce!
Kako na tebe vpliva čar pomladni!
Oh, vir ljubezni, kaj Ti bolj ugaja:
Če človek se odreče vsemu svetu,
al če ga vživa, dar iz Tvojih rok,
hvaležnega, krepostnega srca? . . .
Čeprav v nebo se dviga duša
čista,
človeška kri ostane vedno ista;
in s pametjo bo bila neprestani
boj
ta gorka krvca, živo to srce« . . .

Márica II.

